Kemijski inštitut
Ljubljana
Slovenija

National
Institute of Chemistry
Slovenia

http://www.ki.si

Vabimo vas na otvoritev fotografske razstave

ANDREJE PEKLAJ

GOZD ŠUMI

v torek, 13. novembra 2007 ob 16. uri v avli Kemijskega inštituta, Hajdrihova 19, Ljubljana.

Razstava bo na ogled do 13. januarja 2008.

Vljudno vabljeni!

Andreja Peklaj

Andreja Peklaj se je rodila v Vikrčah pod Šmarno goro. Bila je edina sestra trem bratom in kot sama pripoveduje, precej neugnan deklič, zaljubljen v naravo. Poznala je npr. zaporedje brstenja dreves v okolici, in tudi to, katero vejo prijeti pri plezanju na vsako od njih. Bila je očarana nad bukovimi krošnjami, nad čarobno bleščavo kapljic po dežju, nad zrcaljenjem v lužah in lužicah, nad oblaki na nebu in oblaki na vodni gladini. Za Andrejo je bila narava magična pokrajina, kjer je kot otrok našla zavetje in prijateljstvo.

Na svoji fotografski poti Andreja ni začela s črno-belo fotografijo, kot večina fotografov tedanjega časa. Že od samega začetka so jo najbolj navduševali barvni diapozitivi, kar je bilo za zgodnja sedemdeseta leta nenavadno. Tudi sedaj ostaja zavezana analogni fotografski tehniki in klasičnim barvnim diapozitivom, ki zahtevajo več natančnosti, zbranosti in mojstrskih izkušenj za vsak posamezen posnetek, ter pravo meditativno poglobljenost v vsak prizor pred pritiskom na sprožilec. Kajti napak ni moč popravljati – film je razvit šele kasneje, ko je dogajanje v naravi že zdavnaj mimo.

Andreja Peklaj je mojstrica fotografije, ki nas vedno znova očara z osupljivo lepoto svojih stvaritev. Lepota njene fotografije je prizemljena in povezana z naravo in pokrajino. Nič izumetničenega ni v njenih fotografijah, nobene želje po ugajanju, senzacionalnosti ali po zavajanju gledalca z modnimi digitalnimi učinki. Dovršenost Andrejine fotografije je plod globokih izkušenj in umetniške zrelosti, ki jo je kalila v desetletjih učenja, eksperimentiranja, raziskovanja, v izpopolnjevanju tehnike do perfekcije, v dognanosti, ki se porodi le skozi izkušnje. Njeni diapozitivi so avtentičen analogni zapisi mojstrsko zabeleženih trenutkov, ko v naravi zazveni sozvočje svetlobe, barv in panoramskih razpoloženj. Zato so tako magični in brezčasno večni. S fotografskim aparatom je čakala nanje ob svitu neštetih juter, v zimskem mrazu ali v poletni sončni pripeki, v vetru, nevihtah in v popolnem mirovanju tišine. Prepoznavala jih je skozi svoje umirjeno izostreno oko. Z zavzetostjo impresionističnih slikarjev in s prevzetnostjo mističnih pesnikov jih je lovila v objektiv in postavljala v dovršene kompozicije. Zdi se, kakor da bi v lepoti in skladnosti narave prepoznavala in nam odkrivala popolnost stvarstva. Kakor da bi spomin na skladje podob že od zibelke naprej nosila v duši, in bi nato sledila ustvarjalni nuji, da vse to skozi svoja dela zrcali navzven in pokloni svetu. Ko občudujemo njena dela, nas vabi v svoje svetove, odpelje nas v razpoloženja krajine, ki začno odzvanjati v našem notranjem svetu. Zdrznemo se ob krhkosti in minljivosti trenutkov. Še huje, morda se kar zgrozimo ob spoznanju, da smo v hitrem načinu sodobnega življenja že oglušeli za tiho govorico narave, oslepeli za meglice nad polji in za pršenje svetlobe med drevjem v gozdu, da smo izgubili že toliko notranjega miru, da nam ne uspe več zaznati loma svetlobe v rosni kapljici. Če smo res že zdrsnili iz raja, nas Andrejina fotografija vabi in zapeljuje, da bi se vrnili. Šepeta nam, naj se potopimo v naravo in ponovno vzpostavimo stik s svojo lastno prvobitnostjo. S tem je Andrejina ustvarjalnost osmišljena v globlje ekološko in duhovno poslanstvo.

Za svoja fotografska dela je Andreja Peklaj prejela več kot 90 priznanj in nagrad. Imela je številne samostojne in skupinske razstave doma in v tujini. Njena dela so bila pogosto objavljena v domačih in tujih publikacijah. Leta 199 je izdala prvo fotomonografijo Cerkniško jezero, za katero ji je UNESCO podelil Znak desetletja na področju varovanja naravne in kulturne dediščine. Letos je slovesno izšla Andrejina nova fotomonografija o Cerkniškem jezeru – tokrat še bolj dovršena, še čudovitejša.

Prof. dr. Bojana Boh